

Pleava nu va moșteni împreună cu grâul

(Seed Not Heir With Shuck)

William Branham
18.02.1965
Jeffersonville, Indiana, S.U.A.

Să rămânem un moment în picioare pentru rugăciune și să ne aplecăm capetele. Scumpe Dumnezeule, noi considerăm că e un mare privilegiu să fim aici în această seară ca să-L aducem pe Hristos cel viu acestei lumi și acestei generații muritoare. Noi Te rugăm, Doamne, ca Tu să ungi cuvintele și eforturile noastre, ca ele să nu se întoarcă la Tine fără rod, ci să realizeze scopul pentru care le-ai rânduit Tu. Ajută pe fiecare bărbat, femeie, băiat sau fată care sunt în seara aceasta aici și au nevoie de ceva. Tată, noi știm că toți suntem lipsiți. Fie ca la plecarea de aici, în această seară, să simțim în inimile noastre ceea ce au simțit aceia care s-au întors de la Emaus, după ce au fost martori la învierea lui Hristos, și au spus: „*Nu ne ardea inima în noi când ne vorbea pe drum?*”. Dăruiește-o, Doamne!

Vindecă bolnavii și pe cei care suferă, și fie ca după serviciul din seara aceasta să nu mai fie între noi nicio persoană slăbită. Mai presus de orice, fă Tu ca niciunul să nu rămână necredincios, Doamne. Fie ca toți să creadă pentru a avea viața veșnică, căci acesta este scopul adunării noastre aici. Noi cerem aceste binecuvântări pentru slava Împărăției lui Dumnezeu, în Numele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Amin! Puteți să vă așezați.

Este bine să fim iarăși aici în seara aceasta. Eu văd că unii trebuie să stea în picioare. Cred că avem legătura telefonică stabilă cu diferite orașe de-a lungul țării, cu San Francisco, Tucson, și spre est. Noi le transmitem salutări prin intermediul transmisiei telefonice. În seara aceasta ne aflăm în auditoriu, sala principală este arhiplină, oamenii stau chiar și pe lângă pereți și pe coridoare. Mâine seară vom încerca să deschidem și cealaltă parte, ca să avem o sală mai mare în

care să fie loc pentru câteva mii de oameni. Sperăm să facem asta mâine seară. Dacă sala este deja arhiplină în seara aceasta, mâine seară vor fi mai mulți. Eu văd că și în seara aceasta s-au mai adăugat scaune. Noi suntem în mare așteptare, în primul rând pentru venirea Domnului Isus, apoi pentru ca sufletele pierdute să fie mântuite, să-L primească pe El în seara aceasta și să fie gata pentru venirea Lui, când El va apărea!

Aș vrea să-i salut în mod special pe toți acești bărbați deosebiți de pe platformă și să le spun bun venit. Înțeleg că mulți dintre ei sunt predicatori. Cam 200 sau mai mulți stau pe platformă. Noi suntem într-adevăr mulțumitori că ei sunt aici. Vă salut și pe voi care sunteți în diferite părți ale națiunii. Eu am aflat că sunt aici și unii de peste ocean. Noi suntem mulțumitori că voi puteți să fiți aici, ca să vă bucurați în părtășie cu noi. Noi așteptăm ca Dumnezeu să ne dea ceva în această adunare. De când m-am gândit la faptul că mă voi întoarce pentru câteva zile de adunări, inima mea a fost alarmată în mod ciudat printr-un simțământ puternic că ceva este gata să se întâmple. Eu nu știu ce este, dar sper că aceasta este o descoperire mare de la Dumnezeu, care ne va pregăti și ne va face cetățeni mai buni ai Împărăției Lui, în timp ce umblăm prin lumea aceasta întunecată a păcatului și a necredinței. Suprafața de pământ pe care ne aflăm în această seară, exact acest loc, are o mare importanță pentru mine. De când am aflat că ei au construit un auditoriu aici în școală, am avut dorința să țin o adunare în locul acesta.

Sunt mulțumitor directorului școlii și acelor care ne-au pus la dispoziție, cu bunăvoință, această școală. Pe acest teren pe care stă astăzi clădirea, a avut loc un eveniment puternic cu vreo 30 de ani în urmă. Este exact același teren. Atunci era numai un câmp cu rogoz. Eu locuiam într-o casă mică care era cam la două sute de metri de aici. În acele zile eram foarte îngrijorat pentru mântuirea tatălui meu și a mamei mele. Ei nu mai trăiesc. În ziua aceea am fost deosebit de îngrijorat pentru tatăl meu. Îmi amintesc că dormeam în verandă; era vară. Cred că am relatat aceste detalii în broșura *Isus Hristos este același ieri, azi și în veci* sau în broșura *Eu nu am vrut să mă împotrivesc vedeniei cerești*. Pe când dormeam în verandă, m-am trezit deodată și o povară pentru tatăl meu venea în inima mea. Mulți dintre voi cei din oraș l-ați cunoscut pe tatăl meu. Eu cred că el a fost un bărbat deosebit, cu toate

că era un păcătos. El avea un obicei rău împotriva căruia luptam tot timpul cu toată puterea mea. Era băutul. În seara aceea, el băuse din nou. Eu m-am trezit cu o mare povară pe inima mea din cauza lui. Eram în pijama. Am luat pantalonii pe mine și am mers pe acest câmp cu spini până în locul unde stă acum această clădire. Aici am îngenuncheat ca să mă rog pentru tatăl meu. În timp ce mă rugam lui Dumnezeu ca să-l mântuiască și să nu-l lase să moară ca un păcătos, fiindcă îl iubeam, priveam de aici spre est, apoi am avut o vedenie. Mulți dintre voi cunosc această vedenie. Chiar deasupra mea stătea Domnul Isus. Din câte știu, eu nu sunt predispus la închipuiri, dar vedeniile sunt o realitate. Domnul Isus stătea acolo.

Aceasta era prima dată când Îl vedeam într-o vedenie în felul acesta. El era cam la 3 metri deasupra mea, stătea în aer și a pus un picior înainte. El purta o haină albă, cu o tivitură, avea părul până la umeri și arăta ca un bărbat de 30 de ani, așa cum spune Biblia. Era scund, subțirel, și nu părea să aibă mai mult de 65 de kg. Eu priveam și credeam că mă înșel, de aceea mă frecam la ochi și priveam iarăși în sus. El stătea într-o parte, fața Lui se vedea din profil, și arăta așa cum am văzut-o întotdeauna în viziuni, așa cum a pictat Hoffman chipul Lui la 30 de ani. Din motivul acesta am fotografia în casa mea și în literatura mea, ori unde o pot folosi, pentru că El arată foarte asemănător cu acel tablou. El părea că nu era mare de statură. Pe când priveam spre El, mă gândeam: „Cu siguranță, ceea ce văd nu este Domnul meu”.

Eu stăteam aproximativ pe locul unde este acum amvonul acesta. Era undeva în apropierea locului unde sunt acum. Dacă aș putea măsura, cred că ar fi o rază de 40-50 de metri în acest perimetru. Eu priveam în sus și Îl vedeam stând acolo. Mă mușcam de deget ca să văd dacă am adormit. Mi se părea că nu poate fi adevărat. Atunci eram tânăr în Domnul și predicam numai de 6 luni. Îmi mușcam degetul, apoi am rupt o creangă. Mulți dintre voi cei care locuiți la țară, știți cum arată țepii aceia mici la spini. Eu am început să-i prind cu mâna și am spus: „Nu poate să fie adevărat, eu visez. Acolo este casa mea, tatăl meu, mama mea, frații mei, acolo este casa cea veche de cărămidă și locul unde am tot alergat rațele, cam la 200 metri depărtare de aici, iar eu stau pe acest câmp. Trebuie să fie adevărat”. Eu loveam pământul cu

piciorul, tropăiam puțin, scuturam din cap, îmi frecam mâinile și priveam iarăși în sus, apoi iarăși într-o altă parte și iarăși încolo. El încă mai era acolo. Vântul a început să adie și am văzut cum se mișca tufa de spini. Când vântul a început să bată, haina Sa a fost mișcată de vânt, așa cum se mișcă rufele care sunt întinse pe sfoară. El stătea acolo. Eu Îl priveam și mă gândeam: „dacă aș putea numai să văd fața Lui”. El privea spre est, în direcția *aceasta*. El privea atent. Eu mergeam în jurul Lui, ca să-I văd fața mai de aproape, dar totuși nu reușeam să-L văd prea bine. El își ținea mâinile în față așa încât nu se vedea din locul în care eram eu. Eu m-am mișcat în jurul Lui și am tușit, încercând să-I atrag atenția, dar El nu se mișca. Apoi m-am gândit: „Poate că ar trebui să-L strig”. Când am spus: „Isus”, El și-a întors capul și când m-a privit, și-a întins mâinile. Aceasta este tot ce-mi pot aminti.

Când s-a crăpat de ziuă, zăceam undeva aici pe câmp, unde este clădirea aceasta. Pijamaua era toată udă de lacrimi, pentru că am plâns. Leșinasem. Fața Lui avea o expresie pe care niciun artist nu poate să o deseneze sau să o picteze. Ei n-ar putea face aceasta. El arata ca un bărbat cu privirea plină de compătimire, respect și reverență; și totuși cu suficientă putere încât dacă ar vorbi, lumea s-ar răsturna. Trăsăturile Lui n-ar putea fi surprinse de niciun artist. Până în ziua de azi nu am înțeles ce înseamnă aceasta.

Dar iată-mă aici, în această seară, după 30 de ani, într-un auditoriu care este dedicat slujbei Dumnezeului Atotputernic. Atunci eram numai un simplu membru, numai un bătrân al bisericii baptiste locale, unde era pastor Roy Davis. Acum stau aici pe același teren, în acest loc aglomerat, înaintea unui grup de oameni despre care cred că sunt răscumpărați prin sângele lui Isus Hristos și care mi-au fost încredințați ca să le aduc mesajul Domnului timp de 4 zile. Aproximativ la 6 luni după acel eveniment, am avut primul meu serviciu de botez aici în râu, la capătul lui Spring Street, când a coborât Lumina. Mulți dintre voi poate ar vrea să meargă acolo și să privească locul. Este acolo unde se termină Spring Street, chiar la mal. Acolo s-a arătat îngerul Domnului prima dată în public, la ora 2 după amiaza. O voce a răsunat și a spus: **„Așa cum a fost trimis Ioan Botezătorul înaintea primei veniri a lui Hristos, mesajul tău va premerge cea de-a doua venire a lui Hristos”**. Au trecut 30 de ani de atunci și eu vestesc în seara aceasta același

mesaj. Mesajul a făcut înconjurul lumii și eu sunt bucuros să fiu în seara aceasta în orașul meu pentru a-L reprezenta pe Domnul Isus Hristos, pe care încă Îl iubesc din toată inima. În fiecare zi El îmi devine mai drag decât în ziua precedentă. Eu nu am schimbat nicio iotă din învățătură. În această seară cred același lucru pe care l-am crezut atunci când am început. El este același ieri, azi și în veci. Eu am un mesaj pentru care sunt răspunzător. Când a pornit acest mesaj, toți au început să se roage pentru bolnavi, s-au făcut semne și minuni mari. În special în mișcarea penticostală a avut loc o trezire mondială cu campanii de vindecare care a străbătut întreaga lume. De 15 ani au fost treziri peste tot. Trezirea aduce cu sine focul. Milioane de oameni L-au primit pe Hristos ca Mântuitorul lor, prin această trimitere. Prin aceasta, Oral Roberts și alții au fost inspirați și lucrurile au mers mai departe, peste tot.

Biserica penticostală a căzut într-un somn adânc, de moarte, așa cum era înainte. Intenția și dorința mea în seara aceasta este ca biserica să fie din nou trezită, căci venirea Domnului Isus este aproape. Eu trebuie să o mustru, trebuie să mustru păcatul oricare ar fi el. Prin aceasta, eu nu mă gândesc la denomițiunea cuiva. Eu am un mesaj. Este greu să primești susținere de la o biserică, exact cum a fost cu Domnul Isus, căci despre El este vorba, nu despre mine. Când El a început să predice, a vindecat bolnavii, a înviat morții, a curățit leproșii și a scos dracii, toți L-au vrut. Dar a venit timpul pentru un mesaj care urmează întotdeauna după un semn, căci semnul are o voce. Într-o zi, când El s-a așezat jos și a spus: „*Eu și Tatăl una suntem*”, atunci ei nu mai puteau suporta. Exact la fel a fost și când El a spus: „*Dacă voi nu mâncați trupul Meu și nu beți sângele Meu, nu aveți viață în voi*”.

Doctorii și gânditorii ar fi spus: „acest bărbat este un vampir; el vrea să vă facă să mâncați trupul său și să beți sângele lui”. El nu a explicat, ci doar a exprimat-o. În seara aceasta și în timpul adunărilor poate veți auzi lucruri care sunt doar exprimate. S-ar putea să nu putem să le explicăm. Dar amintiți-vă că Isus Hristos este același ieri, azi și în veci. Noi o credem. Noi nu avem prea mult timp de vorbit, căci trebuie să începem și să încheiem la o oră stabilită. Noi am vrea să onorăm conducerea școlii care a stabilit acest orar pentru noi și vom face tot ce putem pentru asta. Nu uitați: oridecâteori un păcătos vrea să vină la Hristos, trebuie doar să veniți aici, indiferent dacă eu predic, cânt sau

orice ar fi, și chiar atunci să vă predați viața voastră lui Hristos și să vă ridicați în picioare oriunde vă aflați. Noi suntem aici ca să vă ajutăm. Acum aș vrea să mă adresez fraților Vayle, Borders și fraților de aici. Aș vrea să știu dacă într-o după-masă sau dimineața ar putea avea loc în biserică un serviciu în care să se dea îndrumări celor care doresc botezul cu Duhul Sfânt. S-ar putea face asta, fraților?

Fratele Neville, fratele Capps și voi ceilalți puteți fi acolo. Dacă cineva ar vrea să fie învățat în privința botezului cu Duhul Sfânt, atunci veniți la tabernacol. Cum ar fi mai bine, dimineața sau după-masa? În caz că aveți vreo întrebare despre învățătură, despre mesaj, dacă încă nu s-a ocupat nimeni de dumneavoastră personal și dacă doriți rugăciune sau dacă vreți să știți ceva, atunci mergeți pur și simplu acolo la ora zece, și îi veți întâlni pe acești bărbați. Unul sau mai mulți frați vor fi acolo ca să dea indicații, ca să se roage pentru bolnavi și ca să răspundă la întrebări ca niște frați împreună lucrători. Mergeți la ei și ei vor fi bucuroși să vă ajute cu orice ar putea.

Înainte de a ne apropia de Cuvânt, am vrea să ne mai adresăm încă o dată autorului Cuvântului. Voi ați putea mânca prea mult, ați putea bea prea mult, să râdeți prea mult, să umblați prea mult, dar niciodată nu vă veți ruga prea mult. *„Vreau ca bărbații să se roage în orice loc și să ridice spre cer mâini curate, fără mânie și fără îndoieli.”* Haideți să ne rugăm. Scumpe Isuse, Autorul Cuvântului vieții, Tu ești Cuvântul. Noi ne apropiem acum de Tine după ce am vorbit despre această viziune, ca Tu, Dumnezeule, să depui mărturie pentru mine că acesta este adevărul. Doamne Isuse, eu mă rog ca Tu să ungi în seara aceasta cuvintele care vor fi auzite de fiecare ureche care stă sub acest sunet dumnezeiesc.

Dacă este cineva aici sau ascultă undeva în țară și încă nu este gata și pregătit să facă față provocării acestui ceas, să se întâlnească cu mesajul lui Dumnezeu, să se pocăiască și să se pregătească, căci împărăția lui Dumnezeu se apropie, atunci noi ne rugăm ca ei să primească, în această seară, provocarea acestui ceas. O, Dumnezeule, eu mă rog pentru ajutor, căci cunosc răspunderea pe care o am și știu ce înseamnă, pentru că în ziua judecății trebuie să răspund pentru tot ceea ce am spus aici sau altundeva. Ajută-mă să fiu extrem de sincer în tot ceea ce fac și spun legat de Cuvântul Tău, ca el să aducă roade.

Însărcinarea Ta era: „*Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta, cugetă asupra ei zi și noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea, căci atunci vei izbuti în toate lucrurile tale și atunci vei lucra cu înțelepciune. Nu ți-am dat Eu oare porunca aceasta: „Întărește-te și îmbărbătează-te! Nu te înpăimânta și nu te îngrozi”*”, căci Domnul Dumnezeuul tău este cu tine în tot ce vei face”. Doamne Isuse, lasă să fie așa în seara aceasta. Noi Te rugăm în Numele lui Isus. Amin.

Vineri și sâmbătă, între orele 10-12, în capela de pe Pen Street se vor da îndrumări, se vor da răspunsuri cu privire la învățătură și se vor face rugăciuni pentru bolnavi. Veniți acolo dacă aveți întrebări sau o altă nevoie. Vor fi acolo bărbați care se ocupă cu aceasta. Domnul să vă binecuvânteze! La deschiderea serviciului din seara aceasta nu pot să spun altceva decât să intru direct în mesaj. De aceea suntem aici, de aceea m-am întors. Duminică dimineața, dacă Domnul voiește, aș vrea să abordez marea provocare a zilei, tema „Căsătorie și divorț”.

Acum aș vrea să citesc din Galateni 4.27-31: „*Fiindcă este scris: „Bucură-te stearpo, care nu naști deloc! Izbucnește de bucurie și strigă, tu, care nu ești în durerile nașterii! Căci copiii celei părăsite vor fi în număr mai mare decât copiii celei cu bărbat! Și voi fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței. Și cum s-a întâmplat atunci că cel ce se născuse în chip firesc prigonea pe cel ce se născuse prin Duhul, tot așa se întâmplă și acum. Dar ce zice Scriptura? „Izgonește pe roabă și pe fiul ei; căci fiul roabei nu va moșteni împreună cu fiul femeii slobode”. De aceea, fraților, noi nu suntem copiii celei roabe, ci ai femeii slobode. Hristos ne-a izbăvit ca să fim slobozi”*. Domnul să adauge binecuvântarea Lui la citirea Cuvântului Său. Eu cred că am ales un text ciudat, neobișnuit, dar câteodată Îl găsim pe Dumnezeu în momente neobișnuite, în căi și lucruri neobișnuite. Dumnezeu este un Dumnezeu neobișnuit, iar cei care Îi slujesc din toată inima, Îl slujesc într-un mod neobișnuit în comparație cu lucrurile și căile lumii.

Tema se intitulează „**Pleava nu va moșteni împreună cu grâul**”. Pavel vorbește aici despre sămânța naturală a lui Avraam, despre cei doi fii ai săi. Pavel este bucuros că se află în poziția unuia care este născut prin femeia slobodă. Noi știm că Avraam a avut doi fii de la două femei diferite. Dumnezeu i-a dat făgăduința că prin Sara se va naște un fiu și că prin acest fiu va fi binecuvântată lumea. Toate

națiunile vor fi binecuvântate prin acest fiu. În general, dar mai ales la evrei, se crede că acesta este Isaac, dar nu este așa. Acest fiu făgăduit al lui Avraam este Isus. El este sămânța împărătească a lui Avraam. Avraam a avut doi fii. Unul de la Agar, roaba nevastei lui. O roabă drăguță, frumoasă, o egipteană pe care Avraam a adus-o din Egipt pentru nevasta lui. Sara se gândea că Dumnezeu nu este în stare să adeverească toate făgăduințele Sale și, de aceea, ea a zis lui Avraam s-o ia pe Agar, roaba ei, să se căsătorească cu ea (poligamia era legală în acel timp) și să facă un copil. Ea credea că așa a planificat Dumnezeu, ca ea să aibă copilul prin Agar, dar vedem că nu a fost așa. Noi înțelegem că Dumnezeu este desăvârșit în trei, cinci este „harul” (Grace), desăvârșirea este simbolizată prin șapte, ca și lumea.

Dumnezeu este desăvârșit în Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Aceasta este plinătatea Dumnezeirii. Un Dumnezeu în trei manifestări, în trei atribute, în trei slujbe ale unui singur Dumnezeu. Sunt și trei pași ai harului prin care Biserica ajunge la desăvârșire: neprihănire, sfințire și botez cu Duhul Sfânt. În aceasta constă nașterea din nou. Ea este simbolizată de nașterea naturală. Atunci când o femeie dă naștere unui copil, prima dată vine apa, apoi sângele și apoi viața. Asta spune Biblia în 1 Ioan 5.7: *„Căci trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul (care era Fiul) și Duhul Sfânt, și aceștia trei una sunt. Și trei sunt care mărturisesc pe pământ: apa, sângele și duhul, și aceștia trei una în mărturisirea lor”*. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt una. Voi nu puteți să aveți pe Tatăl, fără să aveți pe Fiul, nu puteți să-L aveți pe Fiul fără să aveți pe Duhul Sfânt, dar puteți să fiți neprihăniți fără să fiți sfințiți, puteți să fiți sfințiți fără să fiți umpluți cu Duhul Sfânt. Noi am dovedit aceasta prin ordinea din natură. Pentru mulți dintre voi poate sunt ciudat. Eu nu am educație și sunt sigur că ați observat deja, dar eu învăț prin simboluri, fiindcă lucrurile naturale sunt un simbol al lucrurilor duhovnicești.

Noi vedem că desăvârșirea se exprimă în trei. Desăvârșirea lui Dumnezeu se exprimă în trei. Așa a fost și cu desăvârșirea seminței lui Avraam, prin Ismael, Isaac și Isus. Ismael provenea din femeia roabă. Isaac provenea din cea slobodă; amândoi s-au născut prin sex, dar Isus Hristos a venit prin fecioară, fără legătură sexuală. Despre această sămânță se vorbește la singular. Nu se spune „semințele”, ci „sămânța”.

Ceilalți nu erau această sămânță a lui Avraam, căci sămânța lui Avraam, despre care vorbea Dumnezeu, era sămânța credinței, nu sămânța naturală, căci după ce a murit Sara, Avraam s-a căsătorit cu o altă femeie și a avut șase fii, în afară de fiice. Deci nu trebuia să fie „semintele” lui Avraam, ci „sămânța” lui Avraam – una singură! Aceasta era sămânța credinței lui Avraam, arătând spre sămânța împărătească care trebuia să vină prin credința lui Avraam, nu prin viața firească, ci prin viața duhovnicească a lui Avraam, care a considerat ca inexistent tot ceea ce era contrar Cuvântului lui Dumnezeu și L-a crezut pe Dumnezeu. El a crezut împotriva oricărei nădejdi. Aceasta este sămânța adevărată despre care vorbim.

Aici ni se înfățișează un tablou. La început, sămânța promisă era pusă oarecum la îndoială. Era o îndoială asupra făgăduinței originale. Voi vedeți că începutul a fost slab și că a existat o îndoială asupra făgăduinței originale. Dumnezeu a făgăduit lui Avraam că va primi acest copil prin Sara, dar vedeți că prima sămânță a lui Avraam a venit prin femeia roabă, fiindcă Sara a pus la îndoială că aceasta se va întâmpla, ea fiind bătrână, iar timpul în care ar fi putut să aibă un copil trecuse. Așa începe și Biserica. Așa începe întotdeauna; se începe de jos, nu de sus. Dacă un om ar vrea să ajungă imediat în vârful unei scări și-ar rupe gâtul. Trebuie să înceapă de jos, treaptă cu treaptă. Aici vedem că programul lui Dumnezeu deja la început, când făgăduința lui Dumnezeu trebuia să se descopere, a fost întrerupt printr-o mică îndoială. Exact așa a început păcatul în grădina Eden. Așa a început și moartea prin păcat, deoarece un singur cuvânt al lui Dumnezeu a fost interpretat greșit și pus la îndoială. Nu aveți voie să așezați greșit sau să vă îndoiiți de vreun cuvânt al lui Dumnezeu, căci el este „Așa vorbește Domnul”. Fiecare cuvânt trebuie să fie așa.

Sara, căreia i-a fost dată făgăduința (Sara era femeie, un simbol al Bisericii), a pus la îndoială programul lui Dumnezeu original al Cuvântului făgăduit, și a spus: „Avraame, bărbatul meu, ia-ți pe această roabă frumoasă și trăiește cu ea, fii soțul ei. Dumnezeu va da această sămânță făgăduită prin ea, iar eu voi lua apoi copilul”. Neglijarea unei singure iote a schimbat întregul program. De aceea trebuie să luăm fiecare cuvânt al lui Dumnezeu ca „Așa vorbește Domnul”. Fiecare cuvânt al lui Dumnezeu este adevărat. Sămânța a început printr-o

făgăduință care a fost pusă la îndoială. Isaac a fost sămânța femeii slobode, căreia i s-a dat făgăduința, așa cum explică Pavel în Galateni. El a evidențiat sămânța naturală și promisă. El continuă și spune că copiii roabei nu vor putea moșteni împreună cu copiii celei slobode, căci ei aparțin de două categorii diferite. Este adevărat. Cel necredincios nu poate să moștenească împreună cu cel credincios. Asta nu e posibil. Aici este problema astăzi.

Voi nu puteți face o găină denominațională să creadă la fel ca vulturul. Pur și simplu nu puteți. Aceasta e cauza problemei. Voi trebuie să credeți fiecare cuvânt al lui Dumnezeu. Voi nu sunteți moștenitori împreună și nici nu puteți să vă uniți. Nu se poate. Ori sunteți un vultur, ori sunteți o găină! Din cauza îndoielii, Ismael, sămânța femeii roabe, nu a putut fi moștenitor. Sara a pus Cuvântul lui Dumnezeu la îndoială; s-a îndoit că Dumnezeu este în stare să-și țină Cuvântul.

Urmăriți-l pe Avraam. Voi observați ce zidesc eu pentru duminică dimineața. Avraam nu s-a îndoit. Sara s-a îndoit, ea era cea care s-a îndoit. Nu Adam s-a îndoit, ci Eva era cea care s-a îndoit. Noi vom afla mai mult despre aceasta când vom relua subiectul duminică dimineață. Nici cei firești nu pot să fie moștenitori cu cei duhovnicești. Cum nu pot copiii lui Ismael să moștenească împreună cu copiii lui Isaac, așa nici cei firești nu pot să moștenească împreună cu cei duhovnicești. Există o biserică firească și o biserică duhovnicească. Femeile acestea simbolizează atât biserica firească cât și Biserica duhovnicească. Biserica firească nu poate moșteni împreună cu cea duhovnicească. Sunt două grupări diferite, sunt două popoare diferite sub două legăminte diferite, în două timpuri diferite. De aceea există deosebirea la răpire, căci răpirea este numai pentru sămânța împărătească a lui Avraam. La aceasta nu poate avea parte sămânța firească și omenească a bisericii.

Trebuie să fie sămânța împărătească a Cuvântului lui Dumnezeu, prin Avraam, sămânța împărătească. De aceea, răpirea trebuie să aibă loc mai întâi: *„Noi cei vii, care vom rămânea până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți, toți împreună cu ei, în nori, ca să*

întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul". Și mai este scris: „*Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani*". De aceea, ele nu vor moșteni împreună, nu vor fi amândouă la răpire. Există foarte clar o biserică firească și una duhovnicească. Nu există judecată pentru sămânța împărătească, duhovnicească a lui Avraam, rânduită dinainte, căci ei sunt rânduiți mai dinainte pentru viața veșnică. Ei au primit jertfa care era pregătită de Dumnezeu, și această jertfă este Hristos, Cuvântul. „De aceea, nu mai este nicio osândire...” Este Ioan 5.24, dacă vreți să notați textul.

Romani 8.1: „*Nu mai este nicio condamnare pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu umblă după îndemmurile firii, ci după îndemmurile Duhului*”. Ioan 5.24: „*...cine ascultă cuvintele Mele...*”. Termenul folosit aici este „a înțelege”. Fiecare bețivan poate să audă și apoi să-și vadă de drum, dar „...cine ascultă cuvintele Mele, cine înțelege cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață”. Da! Cel căruia Dumnezeu i-a făcut de cunoscut această taină mare, înțelege că Dumnezeu era în Hristos și a împăcat lumea cu Sine, că El cu Tatăl erau una și că tainele cele mari au fost duse la împlinire de către Dumnezeu, El însuși a coborât, a luat totul asupra Lui și s-a descoperit în epoca oamenilor, între oameni, în compania ființelor umane, ca să manifeste Cuvântul Lui în ziua aceea a răsăritului soarelui în est și să facă același lucru când soarele apune în vest, pentru a se descoperi pe Sine și Cuvântul în Biserica Mireasă.

„Cel ce înțelege” înseamnă „a cunoaște, a-ți fi descoperit” că „*cine crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață*”. Sămânța naturală a fost numai un purtător al seminței duhovnicești, cum este cu tulpina, cu spicul și cu învelișul. Noi am trecut prin aceasta deja într-o altă predică, dar aș vrea să repet și să revin pentru un moment la aceasta. Sămânța trece prin trei stadii. Cele trei trepte de dezvoltare a seminței naturale pe pământ ne arată tabloul adevărat. Prima dată se seamănă sămânța și ea aduce la suprafață o tulpină din care ies frunze mici, apoi se formează spicul cu polen, apoi vine învelișul și apoi iarăși sămânța. Observați stadiile în această pildă desăvârșită și cum se potrivește exact în acel simbol, căci Dumnezeu este creatorul întregii naturi. Natura nu poate să

dea greș, după cum nici Dumnezeu nu poate să dea greș, căci El a fost Acela care a așezat lucrurile în acest fel, ca noi să observăm natura și să înțelegem. Agar era tulpina, începutul seminței care a răsărit. Ea nu se asemena deloc cu sămânța. Era tulpina, căci ea era o roabă și nici nu era cuprinsă în făgăduință, nu avea nimic cu Cuvântul, ci era doar un purtător al seminței. Observați: Sara corespunde cu spicul care a purtat polenul. Prin ea s-a născut națiunea evreilor. Prin Sara a venit Isaac, prin Isaac a venit Iacov, prin Iacov cei doisprezece patriarhi, prin patriarhi s-a născut o națiune. Fecioara Maria, prin credință, a dat naștere adevăratei semințe duhovnicești a Cuvântului care s-a făcut trup. Aceste trei femei erau cele prin care a fost purtată sămânța. Una dintre ele a fost, de fapt, un adulter în cadrul poligamiei; a doua era o femeie slobodă și a treia nu a avut nici o legătură sexuală, ci prin credință ea a primit Cuvântul lui Dumnezeu. Atât în cazul lui Agar cât și în cazul Sarei a fost vorba despre legătură sexuală, dar Maria, care era fecioară, a zămislit prin puterea Cuvântului lui Dumnezeu făgăduit. Așa este. Tulpina = Agar; două femei s-au îndoit de făgăduință, dar priviți ce s-a ivit prin aceasta.

Agar, a doua soție a lui Avraam, era numai o concubină. Ea a născut un fiu, dar ce fel de om era el? Biblia spune că el era un bărbat sălbatic. El s-a hrănit cu vânat și nimeni nu a putut să-l stăpânească. Era neîmblânzit, de neîntors, de neînnoit, el nu putea fi îmblânzit. El era un om sălbatic, pentru că era în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu. Tot ce este în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu (fie că e predicator, fie un membru obișnuit, fie o biserică) va produce o grupare sălbatică de oameni lumești de tip Hollywood, care nu pot rămâne cu Cuvântul neamestecat, fiindcă ei nu sunt cuprinși în făgăduință.

Sara, soția adevărată a făgăduinței, era spicul, și a adus pe lume un om liniștit. Rezultatul a fost o națiune făgăduită care L-a slujit pe Dumnezeu. Dar Maria, fără o relație sexuală, a crezut Cuvântul făgăduit; ea era fecioară și nu știa de niciun bărbat. Îngerul Domnului a venit la ea și i-a spus: „Binecuvântată ești tu între femei, Maria! Dumnezeu este cu tine”. Ea a întrebat: „Cum se va întâmpla acest lucru?”. Îngerul a spus: „Duhul Sfânt te va umbri”. Aceasta nu s-a întâmplat niciodată în epocile trecute, dar Maria L-a crezut pe Dumnezeu. Ea a spus: „Iată roaba Domnului”. Ea a crezut Cuvântul.

Cum urma să aibă copilul?

Ea știa că Agar a avut copilul printr-o dorință sexuală, cu Avraam; și Sara a avut copilul tot printr-o dorință sexuală, cu Avraam. Este vorba despre copiii făgăduinței. Aici le vedem pe femeia roabă și pe cea slobodă, dar în acest caz este cerută credința ei. Aceasta era o contribuție a credinței care era în Avraam, care credea în lucruri imposibile. „Dacă Dumnezeu spune că așa va fi, acesta este adevărul.” Ea L-a crezut pe Dumnezeu și nu a pus nimic la îndoială. Ea a spus: „Iată roaba Domnului. Indiferent câtă critică am să suport din partea lumii, mie să mi se facă după Cuvântul Tău”. Așa a venit la suprafață sămânța adevărată. La Sara nu era posibil, căci era prin sexualitate. Așa este. Nici la Agar nu era posibil, fiindcă era pe bază sexuală, și nici la biserica sectară. Este nevoie de credința feciorească în Cuvântul lui Dumnezeu ca să vină la suprafață copii conform făgăduinței.

Sectarismul nu va produce niciodată o biserică renăscută. Aceasta nu se poate. Ea va produce ceva asemănător, o imitație, ceva care încearcă să fie ca ea. Dar o biserică autentică, născută din nou, crede Cuvântul lui Dumnezeu în ciuda tuturor lucrurilor, indiferent ce ar fi, căci ea este neamestecată. Aceste lucruri se întâmplă prin făgăduința lui Dumnezeu. Maria cea adevărată a spus: „Iată roaba Domnului, să mi se facă după Cuvântul Tău”. Și ea a născut. Ce a adus ea pe lume? Nu un bărbat sălbatic, nu o națiune, ci a adus Cuvântul, însuși Dumnezeu care s-a descoperit în trup, adevărata sămânță a lui Dumnezeu prin care s-a realizat fiecare făgăduință pe care a dat-o Dumnezeu în Biblie. Fără El, nimeni nu poate să trăiască. Ea a purtat sămânța adevărată, ea era învelișul care a produs grâul. Celelalte două au fost purtătoare de viață, dar numai cu privire la sămânța naturală.

Să nu o faceți pe Maria Dumnezeu, cum încearcă unii. Ea nu era Dumnezeu, nu! Ea era numai purtătoarea Seminței ca și celelalte. Credința în Cuvânt aduce lucrurile tot mai aproape de original. Atunci când se coace grâul, prima dată apare firul, apoi polenul și apoi învelișul. Dacă nu privim cu atenție, ni se va părea că învelișul arată exact ca și grâul adevărat, dar când deschizi învelișul, adevăratul grâu este înăuntru. Învelișul este numai un purtător. Vedeți voi? La Maria nu s-a întâmplat printr-o relație sexuală, ci prin credință. Maria nu era Sămânța aceea, ci purtătoarea Seminței. Era autenticul, Sămânța

credinței, pentru că Cuvântul lui Dumnezeu se împlinește doar prin credința pe care a dat-o El lui Avraam. Numai credința în Cuvântul Său poate produce ce a spus Dumnezeu că va face. Observați cât era Maria de aproape de Lucrul real, dar ea era asemănătoare învelișului. Învelișul înconjoară sămânța, o ocrotește, o hrănește până când este coaptă și independentă. Așa s-a maturizat această a treia epocă a bisericii (penticostală), ținând grâul până când se deschide învelișul. Maria, mama lui Hristos, era numai un incubator. El nu avea nimic din sângele Mariei, El nu avea sânge evreiesc și nici sânge dintre Neamuri, ci avea sângele lui Dumnezeu. Dumnezeu a creat acest sânge. Aceasta nu putea să aibă loc printr-o relație sexuală. El nu era nici iudeu, nici dintre Neamuri. Copilul nu are nimic din sângele mamei. Sângele vine de la tată.

Noi știm că germele de viață vine de la bărbat. O găină poate să facă un ou, dar dacă oul nu este însămânțat de către cocoș, nu se clocește nimic. Este nefertil cu toate că se aseamănă exact cu un ou care într-adevăr a fost însămânțat. Din exterior arată exact așa, dar nu are viață în el. Așa este și cu oamenii care-L mărturisesc pe Hristos. Mulți dintre ei arată ca niște creștini, încearcă să procedeze ca un creștin, dar trebuie să-L aveți pe Hristos în voi, care este Cuvântul descoperit, altfel nu veți ajunge niciodată un creștin matur, credincios Bibliei. Va fi întotdeauna ceva denominațional. Nu poate să trăiască căci nu are viață în el ca să poată trăi. Dacă un ou nu este însămânțat de cocoș, el nu se poate cloci, ci va putrezi în cuib. Așa este și cu membrii unei biserici. Poți să te porți gingaș cu ei, să-i faci chiar și diaconi, dar dacă ei nu au fost însămânțați, nu rămâne decât un cuib cu ouă stricate. Aceasta este adevărul.

Purtătorul, învelișul, a hrănit-o. Așa este. Dar sămânța de grâu însăși va trebui să părăsească învelișul. Învelișul trebuie să dea drumul seminței, ca să fie expusă la soare și să ajungă la coacere. Noi vedem toate aceste lucruri în simboluri. Voi vedeți cât de asemănătoare devine biserica în aceste zile de pe urmă cu sămânța însăși. Vedeți că această denominațiune penticostală care s-a ridicat în ultimul timp s-a apropiat atât de mult încât arată exact ca Sămânța. După ce planta a părăsit a doua treaptă de dezvoltare și a trecut în al treilea stadiu, se formează pe tulpină învelișul. Dacă nu privești cu atenție de aproape, nu vei putea

spune dacă este bobul de grâu. Când se formează acest nod mic, arată ca bobul de grâu, dar dacă îl iei să-l deschizi se constată că încă nu este bob de grâu înăuntru. Este numai un înveliș, un purtător al bobului, dar din aceasta iese grăuntele. Dar gândiți-vă la aceasta: după înveliș nu mai vine nimic.

După Maria, nu a mai fost făgăduită o altă sămânță care să vină prin femeie. Tot așa nu există nicio făgăduință pentru o altă denominațiune după cea pentecostală. Mireasa, care va fi răpită, va ieși de acolo, sămânța, Cuvântul manifestat din nou. Puteți observa cât de asemănător arată acestea. În Matei 24.24 scrie că în zilele din urmă cele două dhuri, duhul bisericii, al oamenilor din biserici și duhul Miresei, al acelor care aparțin de Mireasă, vor fi așa de aproape încât dacă ar fi cu puțință i-ar înșela și pe cei aleși. Vor fi așa de aproape unii de alții.

Priviți cum a trecut prin tulpină. Fiți atenți, noi vă vom arăta ceva simbolic. În epoca lui Luther, când sămânța Miresei a venit iarăși la suprafață, a fost același Duh. Prin Luther a venit la suprafață numai un bob mic. Pe asta s-a bazat Luther. Era neprihănirea prin credință. El era simbolizat prin Agar, tulpina. Wesley era simbolizat prin Sara, în epoca de dragoste din Filadelfia, care a produs spicul. În epoca lui Wesley au existat mai mulți misionari decât în toate celelalte epoci pe care le-am avut. Timpul lui Wesley a fost o mare epocă misionară. Trezirea pentecostală este ultimul stadiu și poate fi comparată cu Maria. Ea nu era sămânța, dar Viața Seminței era în ea, doar că încă nu a ajuns la coacere. Sămânța încă nu ajunsese la coacere. Era acolo, dar încă nu era coaptă. Așa este și cu epoca pentecostală în care trăim acum. Trebuie să apară un Cuvânt al lui Dumnezeu care nu are nimic a face cu o denominațiune și este în afara lor.

Luther a format tulpina prin primul cuvânt pe care l-a adus el: „cel neprihănit va trăi prin credință”. Wesley s-a ridicat cu al doilea cuvânt, cu a doua lucrare a harului: sfințirea. Pentecostalii au avut al treilea cuvânt: reșezarea darurilor. Dar trebuie să iasă la suprafață sămânța întregă. Vedeti cum au format ei dintr-un cuvânt o denominațiune, apoi din celălalt și la fel din al treilea? Dar trebuie să fie ceva din care să nu se poată face o denominațiune. Aceasta este viața deplină care este înăuntru și aceasta ia chip din nou în Mireasă. După această epocă a Bisericii nu mai poate fi alta. Noi am ajuns la sfârșit,

frați și surori. Aici suntem. Noi am ajuns deja. Mulțumiri lui Dumnezeu! Amin!

Noi vedem că toate aceste lucruri sunt așa de adevărate cum nu se poate altfel. Dacă Wesley a corespuns cu spicul, penticostalii corespund cu învelișul, adică etapa următoare dinaintea apariției bobului. Frate și soră, tulpina încă nu este bobul, nici spicul nu este și nici învelișul nu este bobul de grâu. Dar cu cât ajunge mai mult la coacere, cu atât se aseamănă mai mult cu bobul de grâu. Tulpina nu arată ca bobul de grâu. Ce iese apoi la suprafață? Spicul, o mică umflătură, se aseamănă mai mult cu grâul decât tulpina. Ce urmează? Învelișul. În el se află grâul și el îl hrănește.

Priviți încă o dată la făgăduința pe care a dat-o Dumnezeu lui Avraam, referitor la sămânța sa, spiritual vorbind. Fiecare dintre noi știe că el a vorbit despre Hristos și nu despre Isaac, prin sămânța lui de credință. Observați că primul era de la roabă, și nu era nicio asemănare cu făgăduința. Dumnezeu nu trebuie să-și retragă Cuvântul pentru nimeni. Dumnezeu a spus cum se va întâmpla și așa a fost. Dar Sara, fiind un simbol al Bisericii, a spus: „eu mă gândesc că aceasta este imposibil, eu pur și simplu nu pot să cred aceasta, du-te la Agar și ia-o de nevastă”. Vedeți că acea tulpină nu semăna deloc cu făgăduința, dar când s-a întâmplat cu Sara, aceasta arăta destul de bine, semăna mult mai bine cu făgăduința. Totuși, încă nu era făgăduința originală pentru că Israel, în Isaac, a dat greș și a respins Sămânța originală când a venit. Aleluia! (Să nu fiți agitați, să nu fugiți! Aceasta nu vă va vătăma.) Ei au refuzat Sămânța, L-au răstignit, L-au atârnat pe cruce.

Este așa cum s-a exprimat Pavel aici: „Nu a prigonit fiul roabei pe fiul celei slobode?”. Tot așa, sămânța denominațiunii prigonește bobul adevărat de grâu. Întotdeauna trebuie să fie așa. Ei nu vor moșteni împreună, ei nu au nici o părtășie împreună, sunt două făgăduințe absolut diferite, două epoci diferite și două feluri de oameni diferiți. Una este Mireasa, cealaltă Biserica. Ele nu pot fi comparate una cu cealaltă. Totuși, ele nu sunt sămânța făgăduită care trebuia să vină. Nici Agar, nici Sara, nici Maria nu erau sămânța. Maria nu era sămânța, ci era purtătoarea seminței. Dar ea o hrănea și a născut-o prin pântecul ei, așa cum și coaja aduce la suprafață sămânța adevărată din interiorul ei. Coaja nu este sămânța, ci ea este cea mai apropiată de sămânță pentru

că o înconjoară. Viața este împrăștiată peste tot în tulpină. Dar când vine polenul, ea se adună mai aproape de sămânță, iar când trece în coajă, atunci este foarte aproape de sămânță și are forma foarte asemănătoare cu sămânța. Isus ne-a spus ce va fi în zilele de pe urmă. Vor fi așa de aproape unii de alții, că dacă ar fi cu puțință, i-ar înșela și pe cei aleși, dar atunci sămânța iese din pleavă și viața părăsește pleava. Pleava este numai o purtătoare. Exact aceasta sunt denumiți noștri: purtători. Luther, Wesley și penticostalii. Acum este timpul în care sămânța va ieși la suprafață. Observați, Maria nu era sămânța, ea a corespuns cu pleava. Spicul și tulpina sunt numai purtători ai unei părți din Cuvânt și nu ai Cuvântului întreg. Luther a adus neprihănirea, Wesley, sfințirea, penticostalii, reșezarea darurilor, apoi a venit Cuvântul.

Ei au spus că neprihănirea îl va mântui pe om. Credeți acest lucru? Desigur, neprihănirea era o purtătoare a Cuvântului, exact așa cum cred eu că tulpina este o parte a grâului. Desigur, ea este, dar este numai o purtătoare și nu viața. Apoi a venit sfințirea. Câți cred în sfințire? Dacă voi credeți Biblia, trebuie să credeți și aceasta. Dar aceasta încă nu este totul. Este puțin mai asemănător. Sunt două cuvinte în plus. Apoi a venit mișcarea penticostală cu reșezarea darurilor. Ei numesc vorbirea în limbi ca prima dovadă a Duhului Sfânt. Ei au considerat vorbirea în limbi ca dovada primară, care a produs pleava, dar ei au format o denumire.

Dar când se spune: „*Eu și Tatăl una suntem*” și toate celelalte lucruri, atunci pleava se retrage. Dar adevărata și originala Biserică, Mireasa, va aduce la suprafață Cuvântul întreg al lui Dumnezeu, în plinătatea și puterea lui, căci El este același ieri, azi și în veci. Observați: sămânța se afla în pântecul Mariei, dar când a ieșit sămânța la suprafață, El spunea: „Eu am venit să fac voia Celui ce M-a trimis. Eu și Tatăl una suntem. Dacă nu fac lucrările Lui, să nu Mă credeți”. Aceasta era sămânța. „Cine dintre voi poate să mă acuze de necredință? Ceea ce a făgăduit Biblia că trebuia să fac, am făcut. Dumnezeu a dovedit-o prin Mine”. El a spus: „Cine poate să-mi spună Mie ceva?”.

Sămânța din Maria, care era pleava, era aproape de sămânță, dar ea încă nu era. El se afla încă în pântec. În timpul lui Luther, al lui Wesley și al penticostalilor a fost același lucru, dar la deschiderea celor

șapte peceti, conform Apocalipsa 10, Cuvântul deplin iese la suprafață iarăși și este confirmat prin Duhul lui Dumnezeu, în puterea deplină și manifestat în același fel și făcând aceleași lucruri ca atunci când era El pe pământ. Amin! Evrei 13.8 spune: „*Isus Hristos este același ieri, azi și în veci*”. În Luca 17.30, Isus a spus: „Cum a fost în zilele Sodomei, așa va fi și în zilele de pe urmă, când Se va descoperi Fiul omului”. Va fi același lucru. Lumea este într-o stare sodomită și biserica s-a dus în Sodoma, ca și Lot cu nevasta lui. Dar eu spun că, undeva în lume, există o biserică aleasă care a ieșit din aceste lucruri și s-a despărțit de ele, iar descoperirea lui Dumnezeu i-a atras atenția. Noi ne aflăm în zilele de pe urmă. Pleava a predat puterea ei în sămânță. Puterea a părăsit pleava. Era o pleavă bună, dar ea și-a făcut serviciul la vremea ei.

Vedeți, aceasta este Mireasa Cuvântului, a Mirelui-Cuvânt. Sămânța naturală a lui Avraam prin Ismael și Isaac a trebuit să cadă în pământ ca Isus să apară. Așa a fost cu toate celelalte. Pleava trebuie să se usuce, polenul trebuie să se usuce, totul trebuie să moară ca sămânța să se reproducă pe sine. Așa a fost în fiecare epocă. Denominațiunile au fost purtătoare ale unei părți a Cuvântului, deoarece a rămas ascuns reformatorilor deștepți. Era pecetluit pentru ei până la timpul când avea să apară vulturul. Biblia a spus aceasta. Da. Ne-a fost făgăduit în Maleahi 4.5. Aici suntem. Aceasta corespunde exact. El a ascuns-o de cei înțelepți și pricepuți.

Noi am studiat aceasta în Apocalipsa și am constatat că aceste trei mesaje au corespuns cu acele fapte care au apărut. Una a corespuns cu Luther și celelalte cu epocile următoare, vițelul și celelalte animale din Biblie. A început cu neprihănirea, apoi a venit sfințirea și apoi pentecostalii, dar a patra faptură era un vultur. Așa este. Dumnezeu a adus-o la suprafață în această epocă. Ca să fie corect, ea trebuie să apară în această epocă. Da! Făgăduința vulturului conform Maleahi 4.5 s-a împlinit.

Isus nu provine din Maria, ci a venit prin ea, cum a venit viața prin pleavă. Mulți dintre voi, scumpi frați catolici și surori care sunteți în seara aceasta aici, vă gândiți probabil că Maria a fost „mama lui Dumnezeu”, cum o numiți voi. Cum poate să fie mama lui Dumnezeu dacă Dumnezeu nu are început și nici sfârșit? Cine a fost tatăl lui Dumnezeu dacă ea era mama Lui? El a fost creatorul ei, nu ea a fost

creatorul Lui. El s-a creat pe Sine în pântecul Mariei. Aceasta nu era creațiunea ei proprie. El s-a creat pe Sine însuși. El nu provenea de la ea, ci ea a fost creată de El. Acesta este adevărul!

Biblia ne învață că toate lucrurile au fost create prin El și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El. Cum a putut El să aibă o mamă dacă El însuși a fost Dumnezeu? Aici vedem adevărata descoperire pe baza adevăratului simbol. Trei femei au fost purtătoare ale seminței naturale, până când au ajuns la coacere în Isus. Ismael nu putea să fie acela, fiindcă, după cum gândim astăzi, a fost născut nelegitim, căci el a fost fiul unei roabe. Apoi a venit unul care era mai aproape de Isus, și anume Isaac, dar nici el nu era acela, căci el s-a născut pe baza relației sexuale dintre Avraam și Sara. Apoi a venit Maria și, prin nașterea din fecioară, a fost născut Isus Hristos. Dumnezeu, Cuvântul, S-a făcut trup. Vedeti, au fost trei femei care reprezintă biserica.

Întotdeauna femeile simbolizează biserica. Ele reprezintă și trei epoci ale denominațiunilor purtătoare care trebuiau să moară și să se ofilească ca și pleava și toate celelalte, ca să facă loc Seminței. Sămânța nu se poate coace până când pleava, tulpina și frunzele nu se uscă complet. Așa este. Ea atrage toată viața în sine. Amin! Ea devine tot ce au reprezentat acestea, ba chiar mai mult. Fără toate acestea nu ar fi posibil. Acum este timpul Seminței, timpul Miresei. Pleava a căzut jos și s-a uscat. Acesta este timpul Cuvântului fecioresc și neatins. Aduceți-vă aminte: este un timp al Cuvântului fecioresc. Dacă voi îl puneți în mâinile unei denominațiuni, cu siguranță nu va rămâne fecioresc. Ar fi mânuit de oameni, cu cât ei primesc aceasta în mâini. Biserica lui Dumnezeu nu este atinsă de denominațiuni. Aleluia! Este Cuvântul lui Dumnezeu născut din fecioară, descoperit - Isus Hristos, același ieri, azi și în veci! Aleluia! Ce minunat! Eu iubesc acest lucru, îl cred și știu că este adevărul. El va rămâne neatins. În nașterea feciorească a Miresei nu va exista o conducere omenească, denominațională. Nu! Dumnezeu i-a poruncit să iasă afară din acele lucruri. „Nu vă atingeți de lucrurile necurate! Fiți vulturi!”

Îmi aduc aminte că acum câteva zile când m-am întors de la adunările din Phoenix la Tucson, Duhul Sfânt mi-a îndreptat atenția spre ceva. Eu discutam cu nevasta mea în timp ce copiii dormeau pe scaunele din spate ale mașinii căci era deja târziu. Atenția mea era

îndreptată către un uliu. Eu am urmărit puțin acest uliu și l-am studiat. Este un simbol bun pentru biserica de astăzi. Noi toți știm că uliul nu mai este identic cu forma lui originară. Așa este. Odată, el era asemănător cu vulturul, fratele lui cel mare, dar acum el nu mai zboară sus către cer ca să caute mana cerească, ci a devenit moale. El nu mai zboară în înălțimea cerului, ci țopăie ca un uliu deasupra pământului, se așează pe un stâlp de telefon și privește după iepuri morți. Uliul nu a fost ales pentru asta. El a fost creat să fie asemănător cu vulturul.

Așa e și cu biserica. Ea a fost făcută să se asemene cu vulturul. Ea ar trebui să-și ocupe poziția în locurile cerești. În loc de asta, ea s-a moleșit. Ea nu se mai aruncă sus, în văzduh; ea este dependentă de căile moderne, de recunoaștere, de educație, de teologie, de o denominațiune făcută de om; își ține privirea după o grămadă de iepuri morți, jumătate putreziți, pe care i-a împușcat altcineva. Așa este. Dacă îl vezi că țopăie deasupra solului îți dai seama că este un uliu. Aceasta ne spune exemplul acesta. Vulturul nu s-a schimbat deloc. El rămâne un vultur. Un uliu nu se avântă spre cer ca să prindă acolo mana proaspătă, ci depinde de ce găsește deja mort. El nu ar trebui să stea la sol.

Priviți la un uliu bătrân de astăzi. Dacă mergeți de-a lungul drumului, veți vedea cablurile telefonice pline de ulii care privesc după ceva mort, în putrefacție. El nu mai este în stare să zboare în sus. El vine imediat pe pământ, căci a devenit moale. El nu mai folosește puterea pe care i-a dat-o Dumnezeu. Caracteristica lui deosebită era să zboare către cer și să privească de sus în jos. Acum, el se află jos și nu mai poate nici măcar să privească în sus. El se gândește la iepuri morți și la ce ar putea găsi pe drum: vreun sconcs sau vreun alt animal călcat de mașini. El nu este un vultur, dar este asemănător cu el. Așa este și cu biserica care primește hrana prin școli, o hrană moartă de ani de zile, venită prin Luther, Wesley și prin penticostali. Ea mănâncă hrana aceasta.

Ea privește înapoi la un crez făcut de oameni, în loc să se ridice sus în locurile cerești, ale Cuvântului, unde pentru cei ce cred toate lucrurile sunt posibile. Ea a preluat obiceiurile uliilor. Lucrurile moarte au fost lăsate pentru ulii, pentru lume. Școlile și aceste lucruri sunt pentru lume, nu pentru biserică. Ea a devenit așa de moale și și-a pierdut rezistența. Ea nu mai poate să se ridice în asprele locuri cerești

unde toate lucrurile sunt posibile celor ce cred. Ea se așează și spune: „Ei bine, doctorul cutare a spus că...”, „denominațiunea mea nu crede așa”. O, tu uliu pervertit, tu te temi să rupi relațiile și să ieși în considerare făgăduința lui Dumnezeu. Tu spui: „Zilele minunilor au trecut”. Tu ai devenit moale, tu te temi să-ți ridici aripile ca să zbori. Ai devenit prea moale pentru a lua parte la o adunare de rugăciune? Ai ajuns până acolo încât te temi să rămâi mai mult de 10 minute la altar? Ai ajuns așa de jos ca un uliu care se hrănește cu hoituri!

El este prea moale și nu mai suportă locurile dure din înălțimi. El țopăie ca un uliu și se hrănește cu hrana uliului. Asta este el. Așa e. A ajuns până acolo că a început să arate ca un uliu, să se poarte ca un uliu. El nu mai este ca un vultur, el se asemănă mai mult cu un uliu decât cu un vultur. Un uliu ar trebui să zboare prin văzduh și nu să se așeze pe un stâlp telefonic privind după iepuri morți, ca apoi să coboare și să țopăie pe drum încoace și încolo. Înțelegeți?

Exact acolo a ajuns biserica de azi. „Pentru ce să mă ridic sus și să zbor, din moment ce pot avea iepuri morți aici?” Dar ei sunt morți, putreziți, stricați. Ei au fost buni odată. Așa a fost învățătura luterană, a lui Wesley și cea penticostală. Pentru ce vreți să vă hrăniți ca un uliu? Când copiii lui Israel erau în călătoria lor, în fiecare noapte a căzut din cer mană proaspătă pentru ei. Tot ce rămânea se strica. Pe la țară, noi spuneam: „Cozile mișcătoare sunt înăuntru”. Astăzi sunt prea multe cozi mișcătoare în experiențele noastre, religiile noastre se bazează pe ce a spus cineva, apoi se spune că făgăduința este pentru o altă epocă. Nu demult a venit la mine acasă un predicator baptist și mi-a spus: „Știi tu, aș vrea să te corectez într-un lucru”. Eu am spus: „În ce?”. El a spus: „Tu încerci să predici o învățătură apostolică în epoca noastră. Epoca apostolică s-a terminat!”. Eu am spus: „Când ? Eu îți voi spune când a început și tu îmi vei spune când s-a terminat”. Apoi l-am întrebat: „Tu crezi Cuvântul?”. El a răspuns: „Bineînțeles!”. Apoi am spus: „Bine. Crezi tu că în ziua de Rusalii a început epoca apostolică?”. El a răspuns: „da”. Atunci, apostolul Petru a spus aceste cuvinte, și gândește-te că Isus a spus: „Cine va scoate un cuvânt sau cine va adăuga un cuvânt, aceluia i se va lua partea lui din cartea vieții”. Aceasta se referă la un predicator sau la oricine este scris în cartea vieții. Eu am spus: „Petru a rostit următoarele: „Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în

Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeuul nostru”.

Când și-a pierdut aceasta valabilitatea? Aceasta este valabilă pentru totdeauna. Acesta este un cârd de șoimi care s-au dovedit a fi ulii și țopăie peste niște stârvuri care au fost omorâte într-o altă epocă. Da. Nu mai e mana proaspătă din cer. Ei nu o vor, ei nu mai pot avea adunări de rugăciune. Încă de la început ei nu au fost vulturi. S-au făcut moi, nu rezistenți, și țopăie încolo și încoace. În același fel se bazează denominațiunile noastre moderne pe școli și teologie făcută de oameni, ca să explice aceste lucruri, iar ei acceptă. Ei nu mai primesc cuvântul care spune: „Isus Hristos este același ieri, azi și în veci!”. Ei nu primesc făgăduința din Maleahi 4, nici celelalte făgăduințe care se referă la ziua aceasta, nici ceea ce a exprimat profetul pentru epoca aceasta, și anume că „va fi lumină spre seară”. Ei nu primesc asta. Ei vor să țopăie pe ceva ucis de o organizație pentecostală cu 100 de ani în urmă, și mănâncă numai hrană pe jumătate stricată. Așa este. Hrana aceea nu e bună de nimic.

Observați: biserica este așa de lumească, se hrănește cu lucruri lumești, cu cadavre, cu lucrurile moarte ale acestei lumi, cum fac ulii. Politica lor bisericească nu admite ca Duhul Sfânt să trimită un bărbat în biserică. Ei trebuie să-și introducă politica lor ca să constate dacă denominațiunile lor îl primesc sau nu. Așa este. Ei sunt ca lumea, se îmbracă ca lumea, arată ca lumea, se comportă ca lumea. Ei sunt ulii lumești, sunt leneși, s-au înmuiat și fac compromisuri. Asta-i tot! Ați văzut vreodată un vultur să facă un compromis?! Nu! În el nu există compromis, exact așa cum nu există în niciun creștin adevărat. El nu s-a făcut moale; el va vâna până va găsi ceva. Amin! Da, el va găsi hrana lui; el vrea mană proaspătă. El vine jos și caută până când găsește. El se ridică tot mai sus. Dacă nu este nimic în valea aceasta, el se ridică mai sus. Cu cât ești mai sus, cu atât poți să vezi mai departe. Este timpul ca vulturii din ceasul acesta să se ridice tot mai sus, să pătrundă în făgăduințele lui Dumnezeu și să nu trăiască din hrana uliilor de mulți ani în urmă. Ieșiți afară de acolo!

Se face politică, se alege și se revocă, spun aceasta și aceea, și

Duhul Sfânt nu mai are cale liberă în biserică. Nu mai există adunări de rugăciune, nu se mai roagă cu disperare înaintea lui Dumnezeu ca El să-și împlinească Cuvântul Său, nu se mai crede că Cuvântul este același ieri, azi și în veci. Ei sunt ca ulii, au o denotațiune, își înregistrează numele într-o carte, se fac leneși și moi, șed acolo și se bucură de un cadavru. Ei cel puțin ar trebui să se asemene cu un șoim care e un frate al vulturului, profetul care a adus Cuvântul adevărat și descoperit. Ei se bazează pe o teologie pe jumătate putrezită, făcută de oameni. De unde primesc ei aceasta? Dintr-un program omenesc de școală duminicală, elaborat de un oarecare învățător într-un seminar și care spune că: „Zilele minunilor au trecut, botezul cu Duhul Sfânt nu mai există, toate aceste lucruri sunt o nebunie”.

Vreți să-mi spuneți cumva că un vultur ar mânca așa ceva? El nu ar putea! Tot așa, niciun creștin nu va mânca din lucrurile și învățăturile moarte și vechi ale denotațiunilor. Ei doresc Cuvântul proaspăt al lui Dumnezeu, fâgăduința acestui ceas. Dumnezeu a fâgăduit hrană (iepuri) pentru zilele lui Luther și altă hrană pentru timpul altora, dar pentru acest timp, El ne-a promis o masă plină, un meniu complet cu șapte feluri, căci toate cele șapte peceți sunt descoperite și totul a fost pregătit din Cuvântul lui Dumnezeu pentru aceia care pot să-l primească. Șoimii țopăie ca ulii. O, Doamne, gândiți-vă la aceasta, în ce ceas critic trăim noi! Exact așa cum uliul și-a pierdut de mult identitatea, la fel și-a pierdut și biserica identitatea și a devenit de mult o pasăre inferioară vulturului, profeții lui Dumnezeu. Odată a fost purtătoarea Cuvântului adevărat, a neprihănirii, apoi a sfințirii, apoi a devenit o purtătoare a botezului Duhului Sfânt, a reșezării darurilor duhovnicești. Dar atunci când El merge mai departe, ea merge în continuu înapoi și încearcă să mănânce mană din zilele trecute, care s-a stricat, nu mai este bună. Un vultur adevărat din timpul acesta știe că aceasta a fost în ordine, dar noi am primit mai mult, până la descoperirea lui Isus Hristos în plinătatea puterii Sale, cum a fâgăduit El pentru această zi de pe urmă. Ea este acum ca o pleavă uscată. Timpul ei a trecut. Duhul lui Dumnezeu a părăsit-o. Este adevărat.

Ea nu va moșteni împreună cu sămânța Cuvântului legitimat. Desigur că nu. Ea nu va avea parte de răpire. Ea va avea membrii ei, care vor apărea la învierea a doua și vor fi judecați după ceea ce au

auzit. Dacă în seara aceasta este aici cineva care este doar un membru al bisericii, cum va arăta judecata ta atunci când vom sta cu toții acolo și vom mărturisi că tu ai auzit adevărul? Ea nu mai zboară în sus spre cerul albastru, în locurile necunoscute, în cele supranaturale, în puterea și în înălțimea făgăduințelor Cuvântului veșnic al lui Dumnezeu, unde toate lucrurile sunt posibile celor ce cred. Ea nu crede aceasta. Ea se retrage pe cablurile telefonice și spune: „Denominațiunea mea spune că hrana (iepurii) aceasta este bună”. Cu toate că deja sunt viermi în ea, se socotește că ar fi bună. Ea se bazează pe aceasta. Penticostalii sunt ca frații lor denominaționali, ulii, și șed acum la sfaturile cele mari ale celor răi, ascultând de capul lor politic și lumesc care îi hrănește cu hrana uliilor, cu lucruri moarte, care au avut loc cu 50 de ani în urmă. Aceasta este starea bisericilor penticostale. O, Doamne!

Exact așa cum a încercat Sara să primească făgăduința supranaturală alegând-o pe Agar, așa a încercat și Biserica să aducă o trezire. Marii noștri evangheliști spun în toată țara: „În acest timp e nevoie de o trezire! O trezire în timpul nostru! Metodiști, baptiști, penticostali, uniți-vă!”. Cum puteți voi să aveți o trezire cu mană proaspătă când voi aveți o hrană veche, moartă, a uliilor? Cum ar putea să aibă loc o trezire în timpul nostru? Trezirea va fi așa de mică încât ei nici nu vor ști că a avut loc. Penticostalii spuneau că se va întâmpla ceva puternic. Se întâmplă, și ei totuși nu știu. Asta e. Da. „Căci unde este stârvul, acolo se adună vulturii.” Cu siguranță! Așa a spus El. Ce este acel ceva proaspăt tăiat? Cuvântul. El este Cuvântul, hrana proaspătă, Hristos! Hristos în voi, același ieri, azi și în veci! Cât de adevărat este! Sara a încercat să ducă la împlinire făgăduința, ca și biserica de azi printr-o mare trezire. Cum? Printr-o făgăduință întoarsă pe dos. Cum puteți face asta, din moment ce Dumnezeu nu a binecuvântat niciodată organizațiile?

El nu a folosit niciodată o organizație. Atunci când a ieșit un mesaj, ei au făcut o organizație și mesajul a murit pe loc. Eu provoc pe fiecare istoric să-mi arate unde s-au mai ridicat ei vreodată. Mesajul a murit pe loc și a rămas acolo. Dumnezeu a părăsit acea purtătoare și a mers spre alta, a plecat de la luterani și a mers mai departe la metodiști și de la ei la penticostali, apoi a intrat în bobul de grâu, căci este vorba de sămânță. Natura nu poate fi învinsă. Nu mai vine nimic la suprafață

în afara seminței. Acum se formează iarăși bobul de grâu. El este același ieri, azi și în veci, același stâlp de foc, aceleași semne, aceeași putere, același Dumnezeu, aceleași minuni, aceleași lucruri. Prin aceasta Cuvântul, Biblia, se legitimează exact. El este același ieri, azi și în veci. El ne călăuzește în seara aceasta. Dumnezeu să ne ajute să vedem aceasta și să credem. Desigur. Vedeți: Sara, Biserica, a ales pe Agar. Nu a reușit, nu-i așa? Nu. Gruparea aceea aleasă de ei nu va reuși nici azi. Doctorii în teologie și toți ceilalți nu pot face asta. Toți purtătorii dau greș. Luther a dat greș, ca și Agar. Ce a făcut Agar? Agar a predat pe fiul ei altei femei ca să-l crească. Agar a făcut aceasta. Ea l-a dat pe singurul ei fiu unei alte femei. Aceasta nu era mama lui.

Același lucru l-a făcut Luther când l-a dat pe fiul său – neprihănirea – unei denominațiuni ca să se joace cu el, pentru a-l crește. Wesley a dat greș ca și Sara, când s-a îndoit că nașterea supranaturală este botezul cu Duhul Sfânt. Sara a făcut la fel acolo lângă stejar. La începutul epocii pentecostale, când urmașii lui Wesley au intrat în legătură cu cele supranaturale, de exemplu vorbirea în limbi și toate celelalte, au râs de ele și le-au batjocorit. Voi toți din „biserica lui Hristos”, voi bapțiștilor și voi prezbiterilor, ați strămbat din nas și v-ați îndepărtat de aceasta. Așa este. Ce ai făcut tu, Wesley? Tu ai vândut copilul tău unei organizații. El a murit, a pierit. Exact așa este, dar Cuvântul adevărat a mers mai departe, nu a rămas în acea organizație.

A mers mai departe în trezirea pentecostală și a luat cu sine pe unii. A apărut un fiu mult mai copt, ca sămânța care a căzut în pântec. După un timp a început să ia ființă, s-a format coloana vertebrală, plămâni, picioarele și capul până când a venit timpul nașterii. În felul acesta a ajuns și biserica la coacere. Wesley s-a îndoit tot așa cum a făcut și Sara lângă acel pom, când a venit acolo îngerul Domnului care era îmbrăcat ca un bărbat. Era însuși Dumnezeu, Elohim, îmbrăcat ca un bărbat care stătea acolo, având praf pe îmbrăcămintea Lui, și a dat făgăduința. Atunci, Sara avea 90 de ani, iar Avraam 100 de ani.

Sara a râs în sine și a spus: „Cum ar fi posibil așa ceva din moment ce eu și Avraam n-am mai avut de vreo 20 de ani nicio legătură, cum este cazul la oamenii tineri?”. Ea avea aproape 100 de ani. Ea a spus: „Să mai am poftă cu domnul meu? Eu sunt bătrână, el e bătrân. Puterea lui de viață e moartă și pântecul meu s-a uscat. Pieptul

meu și glandele de lapte s-au uscat. Cum aş putea să mai am eu un copil?”. Dar Dumnezeu a zis: „Eu am făgăduit aceasta. El va veni, totuși”. Același lucru l-a făcut și Wesley. „Cum putem noi să acceptăm vorbirea în limbi, vindecarea dumnezeiască și toate aceste lucruri? Nu este pentru noi care trăim în aceste zile.” Dumnezeu a spus: „Eu am făgăduit că voi turna Duhul Meu peste orice făptură în zilele de pe urmă”. El a făgăduit aceasta, a mers înainte și a făcut-o. Biserica lui Wesley împreună cu toate micile surori întru polen, baptiste, prezbiteriene, biserica lui Hristos, nazarinenii, pelerinii sfințeniei, Frații Uniți și tot ce mai există, ei toți au murit, dar Biserica s-a mișcat înainte. Ce au făcut penticostalii? Ei s-au organizat și au devenit ca pleava, ei au făcut același lucru. Ei s-au organizat și așa au devenit pleavă. Acesta este adevărul.

Penticostalii pot fi comparați cu Maria. Priviți ce a făcut Maria. Ce a făcut greșit Maria? Odată, la o sărbătoare pascală ea s-a întâlnit cu o grupare de preoți, de demnitari. Ea nu a putut să-L găsească nicăieri pe fiul ei și s-a întors înapoi, a făcut o călătorie de trei zile. Ea L-a lăsat în urmă, așa cum L-a lăsat biserica modernă de aproximativ 50-75 de ani. L-a lăsat la sărbătoarea pascală. Maria și Iosif s-au întors înapoi și L-au căutat trei zile și nu L-au găsit. Apoi L-au găsit. Unde L-a găsit ea? Ea L-a găsit în templu, unde discuta cu preoții despre Cuvântul lui Dumnezeu. Chiar acolo în prezența acelor preoți, Maria a lăsat perdeaua să cadă. Ea a făcut exact ce nu trebuia să facă. I se spune „mama lui Dumnezeu”. O mamă ar trebui să aibă mai multă înțelepciune decât fiul ei. Ea spunea: „Tatăl tău și cu mine te-am căutat zi și noapte, cu lacrimi în ochi”. Ea spunea: „tatăl tău și cu mine”, și prin aceasta susținea că nașterea Lui nu ar fi fost supranaturală, că Iosif ar fi tatăl lui Isus. Ea tăgăduia nașterea supranaturală. Penticostalii s-au bazat pe vorbirea în limbi. Ei tăgăduiau Nașterea Cuvântului. Așa au făcut. Ei iau foarte mult din el, dar nu iau și restul. Ei neagă Nașterea Cuvântului, așa cum a făcut și Maria. Fiți atenți: după aceasta nu vor mai veni alte organizații. Cuvântul însuși, abia de 12 ani, un lucru micuț aflat încă în adâncul învelișului, a spus: „Oare nu știati că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?”. Cuvântul a corectat Biserica la fața locului. „Pentru ce faci tu aceste lucruri? Tu știi că aceasta nu o poți face. Noi vom încuia ușile și nu te vom lăsa să intri.” „Nu știți că Eu trebuie să mă ocup de

lucrurile Tatălui Meu?” Înțelegeți? Desigur, adevăratul supranatural!

Ea pur și simplu a pretins că El este fiul lui Iosif, un simplu om. Penticostalii pretind că El ar fi „unul din trei”. Uau! Eu știu că aceasta doare, „unul din trei”, dar El era trei într-unul. Însă penticostalii spun: „O, da, El este Fiul Tatălui, de la Duhul Sfânt”. O, dar Cuvântul adevărat spune răspicat: „nu sunt trei, ci numai unul”. Amin. Nu cunoașteți voi Cuvântul lui Dumnezeu? Nu faceți trei, ci lăsați numai Unul! Observați: după această pleavă purtătoare nu va mai fi un alt purtător, biserici-mamă, denominațiuni. După înveliș nu mai vine nimic decât grâul. Este adevărat aceasta? Trebuie să fie grâul! Trebuie să fie același soi care a căzut în pământ, Isus Hristos același ieri, azi și în veci! Duhul vine peste Mireasă ca să facă aceleași lucrări pe care le-a făcut El. Vedeți? Este reproducerea însăși a bobului de grâu.

Cuvântul, cu toate că era încă tânăr, a vorbit pentru Sine însuși: „Nu știți voi că Eu trebuie să fiu în lucrurile Tatălui Meu?”. În aceasta stă taina mesajului acum, și anume de a fi exact în ceea ce este al Tatălui. Care este lucrul Tatălui? Puteți să vă închipuiți care era lucrarea Tatălui în El? Ca să împlinescă ceea ce a spus Isaia: „O fecioară va rămânea însărcinată” și ceea ce a mai spus Isaia: „...șchiopul va sări ca un cerb...” și toate lucrurile care urmau să se întâmple. Moise spunea: „Un proroc ca mine va ridica Domnul Dumnezeu din mijlocul tău”. Lucrarea Tatălui era să împlinescă Cuvântul. Dacă aceasta s-a întâmplat prin tulpină, prin femeile firești, ce este cu aceste tulpini, cu femeile duhovnicești, cu bisericile? Bisericile sunt reprezentate prin femei, femeile simbolizează bisericile. Este așa? Dar ce este acum? „Noi trebuie să fim ocupați cu lucrurile Tatălui”, ar răspunde bobul de grâu. Da! Ce trebuie să facă? Trebuie să adeverească Maleahi 4, Luca 17.30, Evrei 13.8, Ioan 14.12, întregul Său Cuvânt și Apocalipsa 10, deschiderea celor șapte peceti și a tainelor lui Dumnezeu, până la sămânța șarpelui și toate cele care trebuie descoperite; căsătorie și divorț și toate celelalte taine au rămas ascunse de teologi, dar acum a sosit ceasul pentru aceasta. Acestea sunt lucrurile Tatălui. Sunteți de părere că ei vor primi aceste lucruri?

Ei vor să fie onorați și spun: „Denominațiunea noastră nu ne învață aceasta”. Dar Biblia ne învață! Așa este. Dumnezeu dovedește că acesta este adevărul. Acest lucru se împlinește în epoca aceasta prin

deschiderea celor șapte peceti. Se dovedește că denomi-națiunile au fost numai un purtător. Acesta este iarăși un lucru al Tatălui pe care El îl dovedește. Acum, lucrarea Tatălui este să vă arate că denomi-națiunile nu-i aparțin Lui. Sunt sisteme făcute de oameni care tăgăduiesc Cuvântul.

Voi spuneți: „Maria, măreța fecioară!”. La cruce, El nu a numit-o niciodată mamă. El a numit-o „femeie”, adică purtător, nu mamă! Așa este. Ea era purtătoarea Cuvântului, nu era Cuvântul. Cuvântul era El. O, da! Observați și că la înviere ea nu a fost identificată cu El! El a murit și a înviat, căci El era Cuvântul. Ea a fost numai o purtătoare. Ea a murit și încă mai este în mormânt, ea a fost numai o purtătoare, nu mama Lui, nu Dumnezeu. Ea a fost numai o purtătoare, cum sunt bisericile. Aceasta arată că ea a fost doar purtătoare și nu Cuvântul.

Haideți să încheiem spunând următoarele: O, voi ulii penticostali, țopăiți ca ulii, luați din lume ca toți ceilalți, aveți o formă de evlavie, suficientă cât să-i înșele și pe cei aleși dacă ar fi cu puțință, dar tăgăduiți puterea, cum spune aici profetul. Este un exemplu perfect pentru ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu a spus pentru zilele de pe urmă, adică biserica din Laodicea nu știe că este goală, oarbă, ticăloasă, săracă și nenorocită. Ea pretinde că este mare, bogată și nu duce lipsă de nimic, dar nu știe că ea a devenit din vultur, uliu, un frate asemănător unui profet care ține drept Cuvântul lui Dumnezeu, că ea a devenit un uliu și își hrănește oamenii cu lucruri religioase moarte. Corespunde exact! Treziți-vă! Cum puteți voi să așteptați să vă identificați și să fiți moștenitori cu vulturii când faceți aceste lucruri în acest ceas mareț când Răpirea este foarte aproape? O, creștinule! O, credinciosule, dacă tu ai crezut numai în parte, atunci mai vizitează încă puțin adunările fiindcă eu cred că noi mai avem aici ceva pe care Domnul vrea să îl cunoști. Este târziu, eu nu mai pot să continui, eu trebuie să închei. Poate că voi termina mâine seară. Haideți să ne aplecăm capetele un moment.

Eu aș vrea ca voi să nu fiți atenți la gramatica pe care o folosesc eu, ci voi să dați atenție la ceea ce am spus. Eu sunt sigur că este destul de clar ca voi să puteți înțelege, dacă o să vreți. Dacă voi care sunteți în seara aceasta aici, nu ați trecut prin această experiență... Poate voi

spuneți: „Eu am dansat și am sărit în Duhul”. Ulii fac același lucru, iar ciorile la fel. Eu nu vă întreb despre asta, ci vă întreb ce fel de hrană mâncați. De unde vă luați hrana voastră zilnică? De unde vă hrăniți: din Cuvântul lui Dumnezeu sau din hoituri vechi care s-au folosit în urmă cu mulți ani?

Experiența voastră din seara aceasta se trage de la ceva ce ați găsit cu mulți ani în urmă sau este proaspătă și nouă, mană nouă care a căzut chiar acum din cer și cu care voi vă hrăniți sufletul, iar mâine veți căuta să primiți ceva mai bun? Dacă nu simțiți așa, ați vrea să ridicați mâna ca mărturie către Dumnezeu, nu către mine, în timp ce vă aplecați capetele și închideți ochii? Aplecați-vă inimile și puneți-vă această întrebare serioasă: „O, Dumnezeule, adu sufletul și duhul meu în starea corectă, ca să mă hrănesc numai din Cuvântul Tău”. Vreți să vă ridicați mâna? Dumnezeu să vă binecuvânteze! Eu nu știu exact câți sunt în seara aceasta aici. Eu nu pot să apreciez prea bine o mulțime de popor, dar mă gândesc că cel puțin o treime au ridicat mâinile lor dorind ca sufletul lor să fie adus într-o stare corectă. Noi vrem să ne rugăm unii pentru alții. Ne aplecăm capetele.

Scumpe Dumnezeu, eu port doar răspunderea de a aduce Cuvântul. Prin aceste mici și simple simboluri și pilde, oamenii recunosc că cele două nu vor moșteni împreună. Noi știm că-n zilele din urmă vor exista oameni care vor fi răpiți în cer. Unii dintre ei vor mai fi aici când va veni Isus. Și în seara aceasta noi așteptăm ca El să revină. Eu mă gândesc că în urmă cu 30-33 de ani, aproximativ la orele 21,30 sau 22,00, am stat aici în genunchi și mă rugam pentru tatăl meu care era pierdut. Doamne, în seara asta mă rog pentru mulți părinți, mame, frați și surori. Vrei să fii milos, scumpe Dumnezeule? Pentru tatăl meu este prea târziu ca să mai facă ceva, căci el a trecut dincolo de granița acestei vieți. Doamne, în curând vom părăsi cu toții acest drum. Și eu trebuie să mă duc pe drumul acesta. Fiecare bărbat, femeie, băiat sau fată de aici trebuie să meargă pe drumul acesta. Noi vom da socoteală pentru ce am făcut cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Cât de neînsemnat a fost acel bărbat în ochii lui David când îl scuipa! Cât de neînsemnați vor fi acei oameni care L-au scuipat și L-au străpuns pe Isus, Cuvântul, atunci când El va reveni. Cât de neînsemnați vor fi oamenii aceia care au plecat de aici, chiar dacă nu am folosit niște

cuvinte grecești înalte, ci am folosit pilde din natură prin care ne învață Dumnezeu, Creatorul. Ei pot vedea purtătorii Cuvântului și pot recunoaște și Cuvântul însuși, cunoscând ceasul în care trăim și faptul că a sosit timpul secerișului.

Scumpe Dumnezeu, nu ne lăsa să întoarcem spatele acestor lucruri pentru o prostie lumească, ci să-L primim pe El cu toată inima noastră în această seară. Doamne, pune în mine un duh bun, Duhul vieții, ca să pot crede toate cuvintele Tale și să-L primesc pe Isus, Cuvântul, același ieri, azi și în veci, ca să cred astăzi partea aceea care este hotărâtă pentru epoca aceasta. Dăruiește aceasta, Doamne, o cer în Numele lui Isus. Acum aș vrea să vă rog pe fiecare din voi să vă gândiți foarte sincer la aceasta. Noi nu avem o biserică de care să vă puteți atașa. Noi avem un bazin de botez în care veți putea fi botezați. „Toți cei care au crezut, au fost botezați”, dacă nu ați fost botezați deja cu botezul creștin. Aceasta nu înseamnă „stropit” sau „udat”, ci înseamnă să fii scufundat în apă. Nu în titlurile „Tată, Fiu și Duhul Sfânt”, ci în Numele lui Isus Hristos, cum a fost botezată toată biserica până când biserica catolică a introdus trei dumnezei și formula botezului în titlurile trinitare în anul 325.

Dacă încă nu sunteți botezați corect, atunci mâine la ora zece dimineața hainele sunt pregătite pentru noi. Nu vreți să veniți să vă uniți cu Isus Hristos? Nu cu noi. Noi nu avem o biserică care să se îngrijească de voi. Mergeți la ce biserică vreți, de acolo de unde sunteți voi, dar vă rog credeți acest Cuvânt! Dacă-l credeți, spuneți „amin”! Dacă există ceva cu care am putea să vă ajutăm, suntem gata s-o facem. Eu știu că aici sunt bolnavi. În această seară timpul nu ne ajunge ca să facem un rând de rugăciune. Poate că totuși o vom face. Aș vrea ca fiecare din voi să urmeze indicația mea. Voi stați unul lângă altul; puneți doar mâinile pe persoana de lângă voi. Fără îndoială, voi puneți mâinile voastre pe un vultur. Poate că e un vultur care a mai mâncat undeva din mâncarea uliilor și s-a săturat de ea. Ei nu mai doresc această mâncare, ci doresc să iasă de acolo. Ei s-au săturat până peste cap de mâncarea aceea.

Stând aici în seara aceasta, ei au aflat într-adevăr ce mănâncă vulturii - Cuvântul, și Hristos cel viu locuiește în mijlocul lor și dovedește că e viu, că e același ieri, azi și în veci. Ei nu vor să

moștenească împreună cu pleava, căci ea va fi arsă. Toate paiele și pleava vor fi arse. Combina vine să treiere grâul. Voi vreți să fiți Grâul. Unii dintre ei sunt bolnavi, bolnavi trupește. Aș vrea să te rogi, vulturule. Roagă-te pentru fratele tău și pentru sora ta care la fel sunt vulturi, iar eu mă voi ruga de aici pentru voi. Fie ca Duhul lui Dumnezeu să vină peste noi. Aduceți-vă aminte că eu vă dau hrana pentru vulturi, făgăduința lui Dumnezeu. El îi numește „vulturi” pe profeții Lui. El este Vulturul Iehova. În timp ce voi vă puneți mâinile unii peste alții, rugați-vă unii pentru alții.

Tatăl nostru ceresc, Cuvântul Tău spune că ultima poruncă pe care ai dat-o Tu Bisericii Tale suna astfel: *„Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia”* (aceasta este o poruncă generală). *Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit, dar cine nu va crede, va fi osândit. Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi, vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoși”*. O, Iehova, Vulturul, hrănește-i pe micuții Tăi în seara aceasta din Cuvânt. Ei sunt în nevoie. Ei trebuie să știe ce este hrana, ce este „Așa vorbește Domnul”. Tu ai făgăduit că ei se vor face sănătoși dacă își vor pune mâinile unii peste alții. O, Doamne, Dumnezeule, ia acum de la noi toate îndoielile și toate ideile ce aparțin uliilor. Noi ne hrănim în mod solemn din hrana vulturilor, a Cuvântului lui Dumnezeu. Fie ca orice duh necurat, care este în acești oameni, orice duh de îndoială, de frică, orice pretenție denominațională, orice nărav, orice boală, orice suferință, care este între oameni, să dispară în Numele lui Isus Hristos. Ei să fie liberi începând cu acest moment ca să poată mânca hrana vulturilor pe care ne-o dai nouă săptămâna aceasta. Doamne, Tu ai rupt pecețile și ne-ai arătat tainele care au fost ascunse de la întemeierea lumii, așa cum ne-ai făgăduit. Tată, ei Îți aparțin Ție, în Numele lui Isus Hristos. Amin! Toți cei care cred și primesc aceasta, ridicăți-vă în picioare și spuneți: „Eu cred și primesc, eu primesc ce mi-a făgăduit Dumnezeu”. Domnul să vă binecuvânteze! Este minunat! Toți s-au ridicat în picioare.

Dați-mi un ton la cântarea „Îl iubesc”. Vrem să-I cântăm Lui această cântare: „Îl iubesc, că-ntâi El m-a iubit”. Cântăm toți împreună. „Eu Îl iubesc, căci El m-a iubit întâi și mi-a răscumpărat mântuirea pe

Golgota.” O, nu este El minunat? Haideți să ne strângem mâinile. Frate vultur, soră, dați mâna celor din jurul vostru în timp ce cântăm: „Eu Îl iubesc”. Noi vrem să ridicăm mâinile spre El. „Eu Îl iubesc, căci El m-a iubit întâi (și El te-a făcut un vultur) și mi-a răscumpărat mântuirea pe Golgota.” Cum știți voi, cum cunoaște lumea că voi Îl iubiți pe Isus? Dacă noi ne iubim unii pe alții, după aceasta vă cunoaște lumea. Dumnezeu vede credința voastră, lumea vede faptele voastre. Iubiți-vă unii pe alții, fiți drăguți unii cu alții, vorbiți unii cu alții, fiți răbdători unii cu alții. Pentru toate celelalte indicații, pentru botez, pentru căutarea Duhului Sfânt, noi nu avem aici nicio cameră în care să le facem, înțelegeți. Dacă Dumnezeu v-a convins că aceasta este corect, că Isus Hristos este același ieri, azi și în veci și dacă voi vreți să vă uniți cu El, duceți-vă și botezați-vă mâine în Numele Lui. Vor fi aici bărbați care vă vor îndruma. Noi vom face tot ce putem ca să vă ajutăm. Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc! Voi din Tucson, California, cei din est și din întreaga țară care ascultați transmisia telefonică, ridicați mâinile și slăviți-L pe El! Cine va încheia adunarea? Până mâine seară, vă las cu fratele Neville, păstorul nostru.